

Sygn. akt VII K 273/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 maja 2018 r.

Sąd Rejonowy – w Piotrkowie Tryb. VII Wydział Karny

w składzie:

Przewodnicząca: SSR Jolanta Korkus

Protokolant: stażysta K. P.

w obecności Prokuratora Olgi Gębickiej

po rozpoznaniu w dniach 18.10.2017r., 06.12.2017r., 08.05.2018r.

sprawy **A. P.**, syna R. i M. z domu P., urodzonego (...) w W.

oskarżonego o to, że:

w dniu 13.12.2016 r. w miejscowości G., (...) km, gm. T., woj. (...) umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że kierując pojazdem marki M. (...) o nr rej. (...) i poruszając się lewym pasem jezdni drogi (...) w kierunku łodzi nie zachował należytej ostrożności zbliżając się do oznakowanego przejścia dla pieszych z nadmierną prędkością nie mniejszą niż 95 km/h w miejscu gdzie obowiązuje administracyjne ograniczenie prędkości do 70 km/h i w sposób nienależyty obserwował przedpole jazdy wskutek czego nieumyślnie spowodował wypadek w przebiegu, którego potracił przechodzącą przez jezdnię na oznakowanym przejściu dla pieszych ze strony prawej na lewą patrząc w kierunku jazdy, pieszą A. H. nie podejmując przed tym żadnych manewrów obronnych skutkiem czego w/w piesza doznała rozległych wielonarządowych obrażeń skutkujących zgonem

tj. o czyn z art. 177 § 2 kk

1. oskarżonego A. P. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu wyczerpującego dyspozycję art. 177 § 2 kk i za to na podstawie art. 177 § 2 kk wymierza mu karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności;

2 na podstawie art. 42 § 1 kk orzeka wobec oskarżonego A. P. zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w strefie ruchu lądowego na okres 4 (czterech) lat;

3 na podstawie art. 46 § 1 kk zasądza od oskarżonego A. P. na rzecz M. H. i T. H. kwoty po 10 000 (dziesięć tysięcy) złotych z tytułu częściowego zadośćuczynienia za doznaną krzywdę;

4 na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu okres zatrzymania w dniu 13.12.2016 r. od godziny 10:00 do godziny 15:45 uznając go za równoważny 1 (jednemu) dniowi kary pozbawienia wolności;

5 na podstawie art. 63 § 4 kk na poczet orzeczonego środka karnego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych zalicza oskarżonemu okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 13.12.2016 r.;

6 zasądza od oskarżonego A. P. na rzecz oskarżycieli posiłkowych M. H. i T. H. kwotę 2892,56 (dwa tysiące osiemset dziewięćdziesiąt dwa złote pięćdziesiąt sześć groszy) z tytułu zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

7 zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 4795,07 (cztery tysiące dziewięćdziesiąt pięć złotych siedem groszy) tytułem zwrotu poniesionych wydatków oraz kwotę 400,00 (czterysta) złotych tytułem opłaty.

Sygnatura akt VIIK 273/17

UZASADNIENIE

Oskarżony A. P. w dniu 13 grudnia 2016r. około godziny 6:50 jechał jako kierujący samochodem osobowym marki M. (...) nr rej. (...) drogą (...) przez miejscowość G. w kierunku Ł.. Poruszał się lewym pasem z prędkością nie mniejszą niż 95 km/h. Przed nim znajdowało się oznakowane przejście dla pieszych. W sąsiedztwie przejścia dla pieszych na poboczach po obu stronach drogi usytuowane były przystanki autobusowe. W tym samym czasie prawym pasem ruchu w kierunku Ł. jechał bliżej nieustalony pojazd typu bus. Pojazd ten dojeżdżając do przejścia dla pieszych zmniejszył prędkość i udzielił pierwszeństwa przechodzącej przez to przejście dla pieszych ze strony prawej na lewą 15 letniej A. H.. Oskarżony nie zauważył pieszej, nie zwolnił prędkości , wyprzedził pojazd jadący prawym pasem ruchu i przodem swojego pojazdu uderzył w przechodzącą dziewczynkę. Na skutek uderzenia pokrzywdzona upadła około kilku –kilkunastu metrów za przejściem dla pieszych. Pokrzywdzona w wyniku uderzenia przez pojazd oskarżonego doznała rozległych obrażeń wielonarządowych. Przypadkowo przejeżdżali obok ratownicy medyczni R. S. i C. D. jadący do pracy w Ł. i natychmiast podjęli czynności ratunkowe wobec pokrzywdzonej. Jednocześnie wezwali pogotowie ratunkowe. Po przyjeździe karetki pogotowia prowadzili czynności ratunkowe razem załogą karetki. Nie przyniosły one pozytywnych rezultatów i małoletnia pokrzywdzona A. H. zmarła na miejscu wypadku.

(częściowo wyjaśnienia oskarżonego A. P. k. 215-215 odwrót, k. 24-25, k. 28-29, k. 160-161, notatka urzędowa k. 1-3, zeznania A. K. k. 16-17, k. 56-57, k. 216-216 odwrót, opinia z sądowo-lekarskiej sekcji zwłok k. 86-89, opinia w sprawie wypadku drogowego k. 96- 128, szkic miejsca wypadku k. 53, protokół oględzin miejsca wypadku k. 18-19, zdjęcia płyta k. 54, zeznania R. S. k. 240 odwrót-242)

W czasie wypadku na dworzu było jeszcze dość ciemno. Panowały ciemności zbliżone do nocnych. Wschód słońca o godz. 7:41. Zmierzch nautyczny zakończył się o godz. 6:17, a zmierzch cywilny zakończył się o godz. 7:00. Natężenie oświetlenia w chwili zdarzenia wynosiło 1 lux. W rejonie wypadku znajdują się latarnie uliczne wyposażone w żarówki sodowe. W chwili wypadku latarnie były włączone. Nie było opadów atmosferycznych, jezdnia była sucha i czysta. W miejscu wypadku obowiązywało ograniczenie prędkości do 70 km/h.

(opinia w sprawie wypadku drogowego k. 96-128, zeznania A. K. k. k. 16-17, k. 56-57, k. 216-216 odwrót , protokół oględzin miejsca wypadku drogowego k. 18-19 , zdjęcia - płyta k. 54)

Stan techniczny pojazdu oskarżonego był dobry i nie miał wpływu na zaistnienie i przebieg wypadku.

(opinia biegłego k. 129-142)

Zarówno oskarżony jak i pokrzywdzona w czasie wypadku byli trzeźwi.

(protokoły z przebiegu badania stanu trzeźwości k. 6, k. 48, k.49, k. 68, k.69, k.72, opinia k.86-89)

Oskarżony mieszka w miejscowości W.. Pracuje w Ł.. Drogą DK (...) przez G. dojeżdżał stale do pracy swoim samochodem.

(wyjaśnienia oskarżonego k. 215-215 odwrót, k. 24-25, k. 28-29, k. 160-161)

Oskarżony nie był nigdy karany.

(karta karna k. 201)

Oskarżony przyznał się do popełnienia zarzuconego mu czynu. Wyjaśnił, że jechał sam w stronę Ł. do pracy. Nie spieszył się. Na dworze było ciemno. Zaprzeczył, aby jechał z prędkością większą niż 70 km/h. Zaprzeczył także, aby wyprzedził pojazd jadący prawym pasem. Nie potrafił wskazać, dlaczego nie zauważył pieszej na przejściu dla pieszych i dlaczego nie hamował. Po potrąceniu pieszej zatrzymał swój samochód, wezwał pogotowie. Oskarżony wyraził skruchę.

(wyjaśnienia oskarżonego A. P. k. 24-25, k. 28-29, k.160-161, k. 215-215 odwrót)

Sąd częściowo dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego. Niekwestyjne są jego wyjaśnienia w części dotyczącej trasy oskarżonego przed wypadkiem, miejsca pracy, braku hamowania przed przejściem dla pieszych i niezauważenia pokrzywdzonej na przejściu dla pieszych. Jednakże niewiarygodne są wyjaśnienia oskarżonego dotyczące prędkości jego pojazdu w czasie wypadku. W tej części wyjaśnienia oskarżonego są sprzeczne z przekonującymi ustaleniami biegłego w dziedzinie techniki samochodowej i analiz wypadków komunikacyjnych. Biegły jednoznacznie wyliczył prędkość pojazdu oskarżonego w chwili potrącenia pieszej. Sąd zaakceptował opinię biegłego sądowego w dziedzinie techniki samochodowej i analiz wypadków komunikacyjnych, ponieważ jest ona jednoznaczna, dokładna i przekonująco uargumentowana. Biegły szczegółowo przeanalizował przebieg wypadku i wnikliwie uzasadnił wnioski końcowe. Nie ma podstaw, aby kwestionować opinię biegłego. Sąd w całości zaakceptował opinię w/w biegłego. Również pozytywnie Sąd ocenił opinię tego samego biegłego odnoszącą się do stanu technicznego samochodu oskarżonego przed wypadkiem.

Na wiarę nie zasługują również twierdzenia oskarżonego, że nie wyprzedził pojazdu jadącego prawym pasem ruchu w tym samym kierunku. W tym zakresie wyjaśnienia oskarżonego są sprzeczne z zeznaniami świadków A. K. i E. Z.. Sąd zeznania tych świadków ocenił pozytywnie. Bowiem są one jasne, wewnętrznie spójne i konkretne. Zeznania tych świadków są niewątpliwie szczerze i prezentują obraz zdarzenia tak jak się utrwalił im pamięci. Brak podstaw, aby odmówić im wiary.

Sąd dał wiarę zeznaniom pokrzywdzonego T. H.. Pokrzywdzony nie widział przebiegu wypadku. Na miejsce zdarzenia przybył już po przyjeździe służb ratunkowych.

Zeznania świadków A. S., A. Ś. i A. J. nie mają istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy.

Zeznania świadka R. S. są o tyle ważne, że opisują walkę o uratowanie życia pokrzywdzonej.

Sąd zaaprobował opinię biegłego z zakresu medycyny sądowej, gdyż jest ona szczegółowa, wyczerpująca i logiczna.

Pozostałe zebrane dowody podlegają akceptacji Sądu jako nie budzące wątpliwości.

Oskarżony A. P. wyczerpał dyspozycję art.177§ 2 kk, ponieważ umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym przez to, że kierując samochodem osobowym marki M. (...) nr rej. (...) podczas zbliżania się oznakowanego przejścia dla pieszych nie zachował szczególnej ostrożności, jechał z nadmierną prędkością nie mniejszą niż 95 km/h w miejscu gdzie obowiązuje administracyjne ograniczenie prędkości do 70 km/h, niestaranie obserwował przedpole jazdy skutkiem czego nie zauważył prawidłowo przechodzącej przez przejście dla pieszych A. H. doprowadzając do potrącenia pieszej swoim pojazdem w wyniku czego nieumyślnie spowodował u pokrzywdzonej rozległe wielonarządowe obrażenia skutkujące jej zgonem na miejscu wypadku.

Oskarżony zgodnie z art.26 ust.1 ustawy prawo o ruchu drogowym miał obowiązek zbliżając się do oznakowanego przejścia dla pieszych zachowania szczególnej ostrożności, a więc ostrożności polegającej na zwiększeniu uwagi i dostosowaniu zachowania uczestnika ruchu do warunków i sytuacji zmieniających się na drodze, w stopniu umożliwiającym odpowiednio szybkie reagowanie. Oskarżony tego obowiązku nie dopełnił. Podczas zbliżania się do dobrze oznakowanego przejścia dla pieszych, obowiązany był liczyć się z możliwością pojawienia się pieszych w tym rejonie. Zlekceważenie tego obowiązku jest tym wyraźniejsze, że oskarżony znał drogę, na której miał miejsce wypadek, gdyż tą trasą stale dojeżdżał do pracy. Z tego samego powodu dobrze znał ograniczenie prędkości

pojazdów obowiązujące w tym miejscu. Nie ma żadnego usprawiedliwienia dla oskarżonego odnośnie przekroczenia dopuszczalnej prędkości i to w znacznym stopniu oraz zaniechania starannej obserwacji przedpola jazdy w rejonie przejścia dla pieszych.

Oceniając stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonego Sąd stwierdził, że jest on bardzo duży, gdyż oskarżony uchybił zasadom bezpieczeństwa w ruchu drogowym o podstawowym znaczeniu. Ponadto skutek wypadku był tragiczny – pokrzywdzona z powodu doznanych w wypadku obrażeń zmarła na miejscu wypadku. Jako okoliczności łagodzące Sąd poczytał, że oskarżony bezpośrednio po wypadku zachował się prawidłowo – zatrzymał się, starał się wezwać pomoc dla pokrzywdzonej. Oskarżony wyraził ubolewanie. Oskarżony nie był nigdy karany, prowadzi ustabilizowany tryb życia. Za okoliczność obciążającą Sąd uznał fakt, że do potrącenia doszło na przejściu dla pieszych, a więc w miejscu, gdzie pieszy powinien być bezpieczny. Z tych względów uznał, że kara 3 lat pozbawienia wolności jest współmierna do stopnia społecznej szkodliwości tego czynu, w pełni realizuje cele kary w zakresie prewencji szczególnej i ogólnej.

Jednocześnie Sąd orzekł zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych w strefie ruchu lądowego na okres 4 lat. Przy określaniu okresu zakazu Sąd miał na uwadze okoliczności sprawy i stopień zawinienia oskarżonego. Brak odpowiedniej reakcji oskarżonego w momencie zbliżania się do oznakowanego przejścia dla pieszych, zlekceważenie obowiązku ograniczenia prędkości oraz zakazu wyprzedzania przed przejściem dla pieszych, tragiczny skutek wypadku świadczy o tym, że prowadzenie pojazdów mechanicznych przez oskarżonego w znacznym stopniu zagraża bezpieczeństwu w komunikacji. W ocenie Sądu orzekanie wobec oskarżonego surowszego okresu zakazu jest zbędne, ale krótszy okres zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych jawiłby się jako zbyt łagodny.

W wyniku wypadku pokrzywdzeni M. i T. małżonkowie H. utracili osobę najbliższą – zaledwie piętnastoletnią córkę, co z oczywistych względów stało się dla nich przyczyną cierpień psychicznych. Sąd zdaje sobie sprawę, że pieniądze nie są w stanie zniwelować pokrzywdzonym bólu po stracie dziecka, ale jako częściowe zadośćuczynienie za doznaną krzywdę Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz każdego z oskarżycieli posiłkowych kwoty po 10 000 złotych.

Sąd z urzędu zaliczył oskarżonemu na poczet kary pozbawienia wolności okres zatrzymania w sprawie oraz na poczet zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych okres zatrzymania prawa jazdy.

Ponieważ oskarżony pracuje i osiąga dochody Sąd obciążył oskarżonego kosztami sądowymi, łącznie z kosztami zastępstwa procesowego na rzecz oskarżycieli posiłkowych.

Z tych wszystkich względów Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.